

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemani veljá: Za celo leto predplača 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemani veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniški nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 95.

V Ljubljani, v petek 25. aprila 1884.

Letnik XII.

Narodnostna akcija na Ogerskem.

Od Pohorja, 23. aprila.

Znano je, da se narodi ob levem bregu Mure pripravljajo za volitve. Naši neposredni sosedi, namreč prekmurski Slovenci — mi jim pravimo navadno „Prekmurci“ — v narodnem oziru spavajo mirno spanje pravičnika, nič se ne gibljejo, ker zapuščene sirote nimajo človeka, ki bi jih zdramil. Isto veljá gledé Slovanov po Međimurji, kjer si hrvatski rodoljubi brezvpešno prizadevajo ljudstvo prebuditi. Ali drugače je s prebivalci ob bregovih južnega teka Donave. Tukaj se gibljejo takozvani ogerski Srbi. Pa tudi naši severni bratje tostran pogorja Karpatkega se po svoji moči pripravljajo za bližajoči se boj, — to so narod, ki ga mi poznamo pod imenom „Slovaki“, a oni sami sebe zovejo „Slovenci“, kakor mi sebe, zatoraj jih je pokojni „Slavjan“ v razloček od nas imenoval „ugorski Slovenci“, rekši, ker prebivajo „u gorah“.

Ti slovaški Slovenci se za volitveno bitvo v domoljubnem smislu orožajo med ostalim tudi s tem, da so izdali posebno knjižico z naslovom: „Nové volby a stará viera“. V tem sestavku, ki leži pred dopisnikom, se pisatelj obrača proti zakonu med kristjani in židovi, očita poslancem, zakaj da se mešajo v verske zadeve ter ljudstvu zakliče: „Ne-voľme takého poslanca, ktorý chce (hoče) byť učiteľom a kňazom (duhovnik), ktorý chce nepovolane (nepoklicano) miešat sa do náboženstva!“ Posnetek iz zanimivega spiska želi pisatelj teh vrstic doposlati o drugi priložnosti, ker so naše razmere podobne onim. Danes pa bodi priobčen članek, kateri zadeva vse onkrajlitovske narode in ki so ga gledé volitvenega gibanja na Ogerskem objavile „Narodnie Noviny“, izhajajoče v Turč. sv. Martinu po trikrat na teden in pisane povsema v duhu slovensko-konservativnem.

Že na prste štejemo tedne — tako pod naslovom „Narodnostná akcia“ piše rečeni časnik, ko bo

se volitveni „hurhaj“ dejanski začel, ali že danes zamoreš sem in tam opazovati dovolj živo gibanje. V obče nas to zanima tako, kakor druge naše so-državljane. Ali kadarkoli se na to ali podobne reči spomnimo, vselej nas premagujejo neki trpki, grenki občutki zavoljo številnih udarcev, krivic, pogreškov, kateri so se delali proti nam, imenito v poslednjem desetletji. Takšen občutek je scela prirojen, naraven; kar smo namreč nabrali in sezidali si krvopotno za svoje duševne potrebe, to je v dar padlo besnosti naših protivnikov, a naša beseda je nasilno izobčevana iz pravnega in zakonitega jej kroga.

Časopisi so polni poročil o narodnostni akciji (delovanji) vzgledom na bližnje volitve. Na vsak način je to zanimivo, in kadar se govori o nemad-jarskih narodnostih, gotovo se to tiče kolikor-toliko tudi Slovencev, Slovakov. A kaj se je vzlasti pri-godilo? V Pešti sešli so se številni ogerski Rumuni in potem zopet Srbi ter se tam posvetovali, kakšno stališče bi naj pri bodočih volitvah zavzeli.

Pri teh shodih se je sklenilo: 1. Rumuni in Srbi priznavajo in osvojujejo si državno-pravni položaj Ogerske, 2. želijo, da bi narodnostni zakon z leta 1868 bil uveden v življenje, a 3. zahtevajo vseobčno priznanje in varstvo svoje narodno-cer-kvene samouprave (autonomije). Rumuni so razven tega osvedočili, da se pripojujejo k vladni stranki; Srbi ohranili so si prosto roko. To je vse, kar se je zgodilo.

Govori se, da pri celem tem delovanji je tudi vlada vmes, a to bi bilo še najbolj zanimivo. Ako je temu vendar tako, se nam ta zveza zdi malo temna, toda njeni namen se precenjuje. Sedanji državno-pravni položaj Ogerske priznava vse narod-nosti, to je resnica, potrjena in zagotovljena z za-koni, katerih nikdo tajiti ne more a tudi neče. Ko je šlo za varstvo pravic naše domovine, so nema-djarski narodi vedno stali v prvih vrstah. Da bi pa narodnostni zakon bil priznan in varovan, da to mora človek zahtevati ravno od varovateljev zakona, postave, ta prikazen je pač že sama ob sebi žalostna.

A ravno vlada je bila in je še sedaj, ktera je na-rodnostno postavo vedno teptala in po administra-tivnem potu celó nasprotno naredbe izdavalá.

Med tem ta akcija Rumunov in Srbov potre-buje tudi inače, od druge strani troho objasnjenja. Znano je, da največ Rumunov biva na Sedmogra-škem, v Erdelju; ti so doslej bili v pasivnosti, do danes še se svoje narodnosti ne zavedajo. Je to toraj več akcija Rumunov ogerskih, kateri so v tem ogledu že tudi popred zavzemali drugo stališče. No, jedni in drugi so deloma v Temešvaru in Sibinji (Hermanstadt) izrekli, da jih sklepi Peštanskih po-govorov ne vežejo.

Položaj Srbov je v najnovejšem času pač malo inačiši, drugačiši. Dr. Miletić je nevarno zbolel pod vplivom novodobnega „liberalizma“, podobno tužno poročilo javlja se tudi o dr. Politu. Kakor podoba kaže, Srbi nimajo obče priznanega voditelja, a da današnja politika sosednjega kraljestva srb-skega ne more biti na njih brez vpliva, tega iz-vestno ni treba dokazovati. Sicer so pa tudi Srbi dne 13. aprila v Veliki Kikindi zbrani označili svoje stališče vskljub sklepom v Pešti.

Kadar je govor o „narodni akciji“, morajo se omenjati še Sasi, ogerski Rusi in Slovako-Slovenci. Ti prvi so in ostanejo v določni opoziciji, ti ostali, jedni in drugi, so jednako biti, pretepani, jednako preganjani, ali v mnogem ogledu tudi jednako pa-dajo na vago, čeravno v danih okolnostih ne mó-rejo dati temu primerne izraza.

A koliko je na tem resnice, da se ta akcija vodi v porazumljenji z vlado? To nam najlepše razsvetljujejo Peštanski časopisi. Vladni „Nemzet“ ovažuje, smatra to akcijo za določno popustljivost v narodni politiki, ali ničesa ne vé o tem, da bi tudi vlada popuščala, če tudi le samo z obljubo, da bo svoje žilavo stališče v oči nemad-jarskim narodom spre-menila. „Pester Lloyd“ pa vpraša, kako se Ru-muni in Srbi v narodnostnem oziru zamorejo pri-toževati? To je beseda jasna in celó vprašanje uvaja, spravlja na pravo mero. In če se vlada res meša

LISTEK.

Osodepolni zajec.

(Po naravi pripoveduje Fr. Procházka.)

(Dalje.)

Kjerkoli se je kak pes na solnceu stezal ali po sledu sledil, pritekel je že na prvi plašni krik vete-ranov in podal se na lov za plenom. Ti, ki so bili privezani, spremljali so gonbo s tulenjem. Sreča je bila za zajca, da je bilo v tem času prav malo odraslih ljudi v vasi; le redko kje je pohajalo kako otroče blizo ceste in se hitro spustilo v jok, opazivši, kako se je proti njemu podila lajajoča družba. Na drugem koncu vasi, kamor je zajec z nezasišano srečo pritekel, zabavala sta se dva soseda, razgovar-jaje se na ulici. Tu sta zagledala gonbo in oba enih misli segla po orožji. Enemu se je posrečilo dobiti v roke kij, v tem ko je drugi sekiro za toporišče zgrabil. Stopil je naprej, zamahnil in vrgel.

Prebolestno zaočilenje prvega psa za zajcem, kteremu je bil po kiju križ zlomljen in okoliščina, da se je drugi sosed prijel z obema rokama za ko-leno, sta jasno pričala o veliki moči sosedove roke.

„Zajec v vasi — čudna reč“, začel je okorni metavee nekako plašno govoriti. „Slišal sem vedno, da to pomeni brzi požar. Kaj pravite sosedi?“

Srečno zapustivši vas, tekkel je zajec na polje. Pod nogami se mu je podirala naorana prst, tam dalje je bilo pohojeno strnišče, pak zeleno repišče in s travo obrasle „zóre“, stekaje se enako potokom v dolino. Dasi je zajec tu a tam naletel tudi na kak vzvišen breg, ostali so vendar njega preganjalci dosti zadej, ker breg je bil v zvezi z gričem, ter je po-dajal slepemu smer, kam se je imel podati.

Na livadi pred lesom se je pasla čeda ovac. Ovčar stal je poleg njih in podpiraje se od zadej z močno palico se vkvarjal z zažiganjem svoje pipe kresajoč si na kamenu ogenj, pri čemur se je močno čudno držal. Njegov pes je sedel pred njim ter ni pustil pipe z oči, kakor bi hotel reči: „Počakam, da ti prižgeš, potem pa še jaz!“

Vsred tega posla sta zagledala oba, kako se je krđelo psov zagnalo med ovce in jih razganjalo je na vse strani. Vzroka te prikazni sicer nista uganila, pa to ni zabranjevalo, da bi napadnike kolikor najhitreje mogoče s krvavimi glavami ne odpodila.

Zajec, sam ne vedoč kako, izmotal se je iz gnječe ovac, kamor je bil zašel. Od nikogar več proganjan, začel je počasneje teči. Čez nedolgo je

začul nad sabo šum visokega lesa. A baš ko je hotel, čuteč se v varnosti, se po prestalem teku in strahu nekoliko oddahnniti, trešil je z glavo ob drevo in se prekobilnil.

Ko se je zopet spametoval, slišal je nad seboj šum, kakor se to čuje v visokem jegličastem gozdu. Iz razbitega gobca in nosu tekla mu je po kapljah kri in na to, kakor tudi na ranjeni bok, na rano po strelu izbitih oči, vsedala je množica sitnih muh, proti kterim je le s težavo branil bolestna mesta z otiranjem ob gosto vejevje in visoki mah, proti kteremu se je podal sedaj pozorno naprej. To nad-legovanje mu je bilo tolikanj čudnejše, ker je čutil okrog sebe temno noč. V resnici pak se je solnce še le nagibalo k zapadu, skrivaje se za hrib, ob kterem se je les razprostiral, ter se poigravalo z bo-gatim svojim zlatožarnim leskom z vrhovi jegličastih dreves, sipaje med temnejše sence bogate próde svo-jega gorečega dežja. Obširni grm ostrožnic, na pol še cvetoč, ki je stal v takem prođu, bil je od tega enak svetleči kroni, izdelani iz velikih, temno-rudečih granat.

Tega vsega zajec ni videl, pač pa slišal v glo-boki tišini pad iverja od smrekovega storža, ki ga je veverica zgoraj luščila, brenčanje muh nad glavo in letanje brošča z gluhim zvukom, ki ga je za takega

v politično gibanje, piše nek drugi list, je to le agitatorska šala, saj je vlada že pred tem imela dovolj časa za dokazovanje svoje pomirljivosti, a ne ravno še le zdaj pred volitvami.

Mi smo — sklepajo „Národné Noviny“ — mi smo neverni Tomaž, a iz dna srca želimo, naj bi že enkrat prenehalo ščuvanje in preganjanje nemadžarskih narodov. To bi pa smeli za gotovo pričakovati le takrat, ko bi nam bilo mogoče govoriti o vladni akciji v prospeh naše narodnosti.

Enciklika sv. očeta Leona XIII.

(Dalje.)

Poglavitno načelo naturalistov je pa, kakor ime že samo kaže, to, da mora človeška pamet in narava v vseh rečeh voditeljica biti. Vsled take postave brigajo se za dolžnosti do Boga ali prav malo, ali pa jih preobračajo po svojih krivih in nedoločenih nazorih. Kajti oni tajé vsako božje razodjenje in vsako versko resnico zametavajo, ktere človeška pamet ne razume, in ne pripoznajo nebenega učenika, kteremu moramo že vsled njegove oblasti verovati. Ker je pa to posebna in le katoliški cerkvi lastna oblast, da od Boga prejete nauke in lastno avtoriteto svoje učeniške oblasti z drugimi nebeškimi sredstvi izveličanja popolnoma obseže in nepokvarjene ohrani, je toraj srd sovražnikov poglavitno proti njej obrnjena.

Opazujmo delovanje framanosov v verskem oziru, posebno ondi, kjer se bolj prosto gibljejo in sodimo, če si oni vsega ne prizadejejo, da bi nazore naturalistov vseskozi v veljavo spravili. Kajti vsled dolzega in vstrajnega delovanja prizadevajo si, da bi učeniška oblast in avtoriteta cerkve v državi ničesar ne veljala in zaradi tega povsod oznanujejo, da se morate cerkev in država ločiti. Vsled tega izključuje se nad vse zveličavna moč katoliške vere od postav, od državnega opravišstva in naravna posledica je, da mislijo celo državo, ne da bi se na določila in zapovedi cerkve ozirali, po svoje vravnati. Ni jim zadosti, da cerkev, najboljšo voditeljico, odganjajo, temveč so ji tudi še sovražni. In v resnici se smejo hrez kazni spodkopavati in napadati temeljne resnice katoliške vere z besedo, pismom in ukom; cerkvene pravice se ne varujejo in od Boga ji podeljene službe nimajo nobene varnosti. Kolikor mogoče malo prostosti so ji odločili s postavami, ki so sicer na videz jako malo nasilne, v resnici pa kakor nalašč za to napravljene, da prostost oklepajo. Ravno tako vidimo sitne postave za duhovščino, da se njeno število od dne do dne krči in da ima najpotrebnejših sredstev vedno manj; ostanke cerkvenih posestev so s postavami vtesnili ter jih na milost in nemilost državnim uradnikom izročili; verske bratovščine so razpuščene in razkropljene. Najhujši je pa boj proti apost. stolu in rimskemu papežu. Tega so najprej pregnali iz trdnjave njegove prostosti in pravice, iz posvetnega gospodarstva, potem so ga prisilili v položaj, ki je protipraven in od vsake strani neznosen, dokler ga niso tako daleč pritirali,

da so pokrovitelji tajnih zadrug to, kar so dolgo časa na skrivnem nameravali, jeli očitno zahtevati: papeževa oblast naj se namreč odpravi in po božji postavi vstanovljeno papeštvo naj se popolnoma zatre. Če bi tudi družih dokazov ne imeli, zadostujejo nam izjave v tem podučeni, ki so se kakor popred, tako tudi nedavno izrekli, da je pravi smoter framasonov, katoličanstvo z nespravedljivim sovraštvom preganjati in nikakor ne mirovati, dokler ne bo vse porušeno, kar so papeži za vero storili.

Če novincem ni potreba katoličanstvu naravnost odpovedati se, se to nikakor ne protivi načrtom framasonov, temveč jim je še celo vspešno. Kajti na ta način premotijo lahko kratkovidne in neprevidne, ter toliko več ljudi privabijo. Po tem pa, da imajo spoznavalec toliko raznih ver skupaj, navadno dosežejo, da jim današnji svet veruje velikansko zmoto, da se za vero ni treba pečati, ker sploh med raznimi veroizpovedanji ni razločka. Taki nazori vodijo k vničenju vseh veroizpovedanj, posebno pa katoliškega, ktero se kod edino pravo nikakor ne more brez velike krivice z drugimi v eno vrsto staviti.

Toda naturalistom to še ni zadosti. Ker so že pot zmote nastopili, pogrezujejo se silno hitro v najglobkejša brezna vsled slabosti človeške narave in po božjem sklepu, ki prevzetnost vedno s pravičnimi kaznimi pokori. Od tod pride, da jim celó to ni več zadosti trdno in varno, kar se po naravni luči pameti spoznati zamore, kakor: da je Bog, da so človeške duše proste vsake materialne primesi in neumrljive. Sekta framasonska v ravno tako brzem diru na ravno tiste kléce zadene. Če tudi splošno božje bitje priznavajo, vendar sami pravijo, da to ni vsakega posamičnika trdno prepričanje. Saj ne prikrivajo, da je ravno vprašanje o Bogu pri njih vzrok največ preprirov in nesloge; da! znano je, da ni še dolgo, kar so se ravno zaradi tega v najnovejšem času hudo prepirali. Tistim pa, ki so v resnici podučeni v vseh zadevah, daje pa sekta popolnoma prosto voljo, da ali božje bitje zanikajo, ali pa zagovarjajo; in tisti, ki božje bitje brez strahu zanikajo, se o tem na ravno tako lahak način podučé, kakor oni, ki sicer enega Boga pripoznajo, pa imajo kakor panteisti (spoznavalci vesoljnega božanstva) o njem čisto napačne nazore, kar ni nič drugega, kakor da si pridržé nek nepriičen lesk božjega bitja, resničnost božjo pa zametujejo. Kakor se pa ta glavni temelj poruši ali pa tudi oslabi, prično se majati tudi druge resnice, ki se po naravnem potu spoznati dajo: da namreč vse le obstoji vsled proste volje nebeškega stvarnika; da temu posvetnemu življenju človeka sledi drugo, večno življenje.

Kako da se bo po polomu teh naravnih začetkov spoznavanja zasobna in javna naravnost pokazala ni težko spoznati. Ne bomo govorili o božjih in višjih krepostih, kterih si ne more brez posebne božje podpore nihče pridobiti, ne jih spolnovati; od teh se vé da, ni duha ne sluha pri tistih, ki nečejo ničesar slišati o človeškem odrešenju, o nebeški milosti, o zakramentih, in o zadobitvi nebeškega

zveličanja. Govoriti hočemo le o dolžnostih, ki sledé iz naravne naravnosti. Kajti Bog, kot stvarnik in modri vladar sveta; večna postava, ki zahteva ohranitev naravnega reda, in zabranjuje njegov polom; poslednji, nadzemeljski nadsvetni smoter človeka: to so izvirni temelji vse pravičnosti in naravnosti. Ako se taiste odstranijo, kakor so to storili naturalisti in framasoni, zmanjka znanosti prava in krivice, pravi podlagi ni nobene podpore več. In v resnici je naravni poduk, ki je framasonom všeč in v katerem naj se že mladina podučuje, tako zvan državljanski, izluščeni in prosti, to je, da nima nanj nobena vera kakega vpliva. Kako slaba je taka naravnost, kako onemogla in vsakemu prepirlu strasti razpostavljena, se deloma že iz žalostnega sadu, ki ga donša, zadosti očitno vidi. Kjer se po odstranjenju krščanskega nauka ona širiti jame, ondi hipoma krščanska naravnost propade, strašanski nazori prično se šopiriti in predrznost hudodelstev z velikanskimi koraki naprej hiti. Take tožbe in jadike se povsod čujejo, kar čestokrat tudi taki spričujejo, ki so bili proti svoji volji po odkriti resnici k temu napeljani.

(Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 25. aprila.

Notranje dežele.

Komisija, ki bo ribarstvo v adrijskem morju vravnala, pričela je v soboto v Gorici svoje delovanje. Kolikor se da do sedaj soditi, so v glavnih potezah zastopniki obeh držav že med saboj edini, in bode le še podrobnosti bolj natančno določili. Zvedenci v ribarstvu so se sklicali z Laškega, z Ogerskega in z avstrijskega primorja.

O decentralizaciji železnic izrekli so tudi pri vojaci svojo misel in sicer v korist decentralizacije. Se ve da imajo vojne oblasti pri tej zadevi tudi imenitno besedo, kajti železnice imajo v vsaki državi dvojen pomen: trgovinski in pa strateški. Vojaske častnik „Vedette“ toraj našteva več pogojev, ki so vsi za vojskni čas namenjeni, na ktere se bo moralo pri razosredjenju odločno ozir jemati, potem vojaška oblastnija, kateri je v prvi vrsti varnost države gledé njenih zunanjih in notranjih sovražnikov na sren, nima ne le nič proti decentralizaciji, temveč jo še celó priznava kakor nekaj praktičnega, nekaj javni promet pospešilivega. „Vedette“ pravi, da mora glavno zapovedništvo in vrhovna kontrola vseh železniških oddelkov na Dunaji združena biti, tako da so ondi na prvi hip vstani položaj pregledati in po njem razpolagati; za podredjene urade, ki imajo nalogo točen in varen promet izvrševati, izvrševanje samo pa nadzorovati, je pa mnogo pripravnije, ako so razdeljeni po progih, kakor so sedaj pri nekterih železnicah nadzorni uradi. Tako bi bili toraj tudi v tem obziru pomislili odstranjeni, kterih so se nekteri toliko bali od strani vojnega ministerstva. Vojni minister se tako dolgo še ganil ne bo, dokler bo videl, da vsled decentralizacije ne nastane kaka nevarnost za točno premeščevanje vojakov v vojskni čas.

Z Dunaja je šel nek človek v Jeriho — v Požun! — in je ondi pri madžarski vladí moledoval, da naj se Dunajskih meščanov, t. j. mesarjev

razodeval. Duh lesa je bil dišeč, vlažen, tih, kakor dihanje spavajočega otroka, toda njegova slast je bila ranjenemu neznana. Skeleča bolečina ga je gnala iz enega prostora na drugega, dokler se ni naposled znašel pri žuburečem potočiču, kjer si je hladil svoje rane na vlažnem mahu in kolesnici.

Polagoma je umolknilo brenčanje muh v nastalem večernem mraku in vkupno z zaspalostjo bolesti počelo se je glasiti utrujenje. Zajec je zadrževal, toda vsaki čas se strašil iz sni. Tu se mu je zdelo, da vidi velikansko žolto pasasto oso, razdirajočo brenčečemu trotu ud za udom, tam so ga zopet strašile grozne lovčeve oči, žareče kakor ogenj in pri bolestem zapalu v glavi menil je videti švigniti blisk iz malega temnega krožka (kolesca). Ko se je prebudil, bil je že polni dan. Topla gorkota jutranjega solnca vdarjala je v stoterih prôdih v lesno tišino, a sëm od kraja gozda se je glasilo radostno petje škerjancev. Nad glavo se je zbudil zopet brenčeči roj muh. Iz daljave sëm so leteli po gojzdu jasni vdarci détalá, tožno žvižganje drozga a semkaj od močvirja poleg ribnika glas osamele čaplje.

To vse, kakor tudi topli solnčni žarki, ki so na njega padali, spominjali so zajca na dan, ali za oči je bila naokrog noč — temna in globoka. Podal se je toraj pazno naprej da bi ob česa ne butil, ali vkljub temu zapletel se je v oestro trnje oestroznic,

padel v jamo, tokljal se od debela v deblo in naposled padel kakor iz kakega strmega brega. Bila je noč tako grozna in dolga, kakoršne se še ni mogel spominjati. Kam je neki šlo solnce, ki ga je tako naglo z oči zgubil — kakor bi ga bil tisti blesk uničil? Kaj neki delajo sedaj ljudje v tako dolgi noči — kako neki letajo ptiči v tej temi? Spomin na ljudi podil ga je dalje v les, pa tudi glad ga je silil, naj bi poiskal pašé, toda pot mu je bila brzo zagrajena. Nahajal se je ravno na prostoru, kterega so v velikem polukrogu obdajale strme skale. Ta kotanja, žalostna že sama od sebe, postala je njegova ječa, kajti naj se je podal, kamor je hotel, povsod je nalletel na hladen zid z mahom obraslih skalín. Pri viru, pršečemu iz skale na sredi te kotanje, se je vstavil po vsakem poskusu dospeti od tod. Tukaj je stal mogočen hrastov panj, okrog kterega je bilo ovešenih nekoliko obrazov (slik) znabiti, kakor je navada — na spomin kake nesreče, ktere se nihče ni več spominjal. Rekalo se je tu pri „božji martri“. Tam kjer je po blisku razdrapan dob, ki mu je strela vrh raznesla, raztegal svoje najnižje veje, viselo je razpelo brez glave in desne roke, oprano po dežju tako, da ni bilo več sledu po nekdanji barvi in pozlačenju. Pod njim je bila slika božje porodnice, slikana po nevesči roki, najbrž od kakega otroka, kajti mati božja je na vsaki roki,

ne vemo zakaj, držala kronanega otroka. Najnižje je bil še nov obrazek (slika) sv. Antona (kakor je pod njim napisano) znabiti od ravno tega mojstra, s kosom uvelega venca. Ta svetnik na sliki je imel velike, čudno naprej stoječe oči, kakor bi se čudil in ena polovica obraza veliko večja od druge in rudeče pobarvana. V tem svetišču zdrževal se je sedaj naš nesrečni četirinožni puščavnik. Nekoliko kisle zajčje detelje, ki jo je po naključbi pri potoku našel, pregnalo je najhuji glad; na to se je vsedel v grmičje pred „božjo martro“, upajoč, da naposled premine ta strašljiva noč. Na dobu med vejami vsedel se je ptiček. Kakšen je bil, to zajec ni videl, a pel je tako krasno, tako ganljivo, kakor bi hotel vso bôl in vso tugo njegovega srea v eno samo melodijo zlití. Zajec ga je razumel; pel je o razkošni krasoti dneva in veličastnih žarkih solnca, od dišečnosti rož in sladkih dnevov mladosti. Ko je vtihnîl, bilo je zajcu še tožnejše nego poprej. Čakal je še, da zopet zapoje, vzdigal svojo težko glavo, pa v gozdu je vladal mir z večnim šumom drevesnih vrhov. Le par grlic se je božalo nekje tam zgoraj in grgotalo si v detinski milini, da je toliko blaženstva kar omračevalo nesrečnega zajca, kateri ni zamogel zapopasti, kako se drugi v tej noči radovati zamorejo.

(Dalje prih.)

in pa mešetarjev s krivimi nosovi usmili, kajti avstrijska vlada, ki hoče Dunajčanom cenejšega mesa pre-skrbeti, jih zatira. Vzemimo si ta slučaj ravno na-robe in pomislimo, kaj bi se bilo zgodilo, ako bi bil kak Budapeštanski mešan na Dunaj prikretel in ondi čez Madjare in madjarsko vlado zabavljaj, ter Dunajsko vlado na pomoč klical. Ej, ej, temu bi se bila prišedši na Ogersko slaba godila. Tako tepen še v svojem življenji ni bil, kakor bi bili Madjari tako smrdokavro zmlatili, če bi ga bili sploh pri življenji pustili. Kaj pa so Dunajčani naredili s to grdobó? Magistrat se je vsedel in je dotično čve-kanje v Požunu s „srdom“ obsodil kot nedomoljubno! Je že nekaj, toda še vse premalo, vse premehko. Takega brezdomovincea treba je tožiti veleizdaje in v ječo z njim!

Vnanje države.

Bukareški župan dal je nabiti po vseh voglih rumunske prestolnice sledeči poziv: „Meščani prestolničani! Še malo dni in cesarjevič Rudolf bo s svojo svitlo gospo semkaj došel. Oba bota gosta kralja in kraljice, kakor tudi dežele. Ali je mogoče ugodneje prilike dokazati, kako doboroden in lju-beznjiv da je naš narod? Ta priložnost ponuja se vam sedaj. Meščani prestolničani! Napravite visokima gostoma velikansk, Rumunije vredno sprejem, do-kažite, da rumunski narod ono spoštovanje zasluži, katero si je pridobil ne le po svoji močni desnici, temveč tudi po svojih lastnostih srea in plemenitem mišljenji. Napravite iz tega sprejema pravi narodni praznik in ponudite visokima gostoma poleg bojevi-tega prizora naše vojske, tudi velikanski pogled na gostoljuben narod. Župan, katerega ste sami izvolili, priziva se na vaše razumnost in rodoljubje.“

Srbi bodo na večer odhoda naših prestolo-naslednikov iz srbske prestolnice napravili velikansko baklado na čast visokima gostoma. Vdeležili se je bodo: prostovoljni meščanski gasilci, vsa pevška društva, vse rokodelske in obrtniške zadruge, vsa druga društva, kakor tudi vsi odličnejši meščani. Kaj da je baklada v Belgradu, zna le tisti, ki je že kedaj priložnost imel jo videti. To se ji pridruži vse, kar je le zdravih udov in „živio“-vpitja ni konca ne kraja. Ker je z baklado vselej tudi razsvetljava mesta sklenjena, se povsod ondi, kjer ne razsvetle, brez usmiljenja okna pobijejo in to ne le eno ali dva, temveč vsa, kolikor jih dotična hišna-stran neraz-svitljenih kaže.

Nemški vojni minister je zapovedal, da se imajo baterije štirih topniških polkov za poskušnjo pomnožiti vsaka po dva topa z do-tičnimi remontami in mostvom. Ako se bodo po-skusi dobro obnesli, pomnožili bodo topove tudi še pri ostalih baterijah in tako polagoma dosegli že zdavno izraženo željo, da bi poljske baterije tudi v mirnem času po 6 topov imele. Kako bo, pokazala bode obravnava pri bodočem vojnem proračunu.

Na **Nemškem**, t. j. v pruski vojski imajo postavlo, ktera ni čisto v nobenem soglasji s tako zvano prostostjo vere in vesti, ktero posebno protestantje ob vsaki priložnosti povdarjajo in pa liberalci. Tista postavla namreč določuje, da, če bi kak častnik pruske vojske, ki je evangeljske vere, ob priliki svojega poročenja s katoličanko katoliškemu duhovnu s prisego potrdil, da hoče naraščaj v katoliški veri izrediti, se ima takoj iz službe od-pustiti. To postavlo je vpeljal kralj Friderik Viljem IV. in sedanji cesar Viljem I. jo je pa zopet ob-novil. Slučaj hoče, da se oženi vojvoda Pavel Mek-lenburški s katoličanko in priseže otroke svojega zakona v katoliški veri izgojiti; pruska vlada je o tej pogodbi zvedila, po postavi segla in vojvoda Pavel mora prusko častniško suknjo sleči. Ali se ne bo najbolj zabiti hribovec, ki ne zna družega, kakor koše plesti, tukaj vprašal, kje da je tista to-liko hvalisana in posebno nam Slovincem tako tolo priporočana „Gewissens- und Glaubensfreiheit?“ (prostost vesti in vere). Zakaj pa je Nemei ne spol-nujejo domá? Ni lepo drugim vsiljevati, za kar človek sam prav nič ne mara. Nas tukaj prav pra-vična misel obhaja, da nam nemški liberalci za svojo lastno korist svojo prostost v veri in gledé vesti vsiliti hočejo, da bi tim laglje v motnem ribarili.

Anarhiste, ki so jih v **Parizu** prijeli, zasedli so po prošnji avstrijske vlade in osobito po osobnem prizadevanji avstrijskega poslanca v Parizu.

Ruski poslanik v Bukareštu, baron Ippen-burg, odpotoval je proti Varni z lastnoročnim pis-mom ruskega cara na cesarjeviča Rudolfa. Iz vsa-kega koraka je razvidno prizadevanje, koliko da je ruskemu caru na prijateljskih razmerah naše vla-darske hiše ležeče.

Ruski car Aleksander III. popotoval bo čez malo časa po rusko-poljski zemlji in se v Varšavi nekaj več časa mudil. Diplomate v Petrogradu in na Dunaji iz tega sklepajo, da bodeta nemara cesar Franc Jožef in car Aleksander to priložnost porabila da se snideta, kar je obeh vladarjev že dolgo časa najsrčnejša želja. Avstriji je za njen bodoči razvitek na iztoku ruska prijaznost pred vsem potrebna, tega ne moremo zadosti povdariti, kajti železni kancle-že leta in leta, skoraj bi smelo reči, vse svoje živ-ljenje na to dela, da bi avstrijsko težišče proti iz-toku premaknil. Prvi korak v tem smislu je Bismark naredil leta 1864, družega pa leta 1866, ko je Av-strijo izbacnil iz nemške zveze. Iz Frankfurta ob Majnu pa do Dunaja je že precejšnja daljava in za

vso to daljavo premaknil je Bismark leta 1866 h kratki avstrijsko težišče. Za koliko se bo pa to te-žišče v bodočnost premaknilo proti iztoku ali pa morda tudi proti jugoiztoku, ima danes morda Bis-mark tudi že na črni tablici napisano, toda še skriva. V tem obziru in za takrat, ko se bo naše težišče zopet premikalo, potrebujemo pred vsem ruskega prijateljstva. Kajti Bismark hoteč avstrijsko težišče premakniti, zastavil bo za vod — bajonete. Takrat bo moral Rus Francoza toliko vščipniti, do bo ta Nemea vpirajočega se v avstrijsko težišče — brenil. Za ta slučaj mora nam Ru-sija zvesta prijateljica ostati. In tudi na jugu brez njene prijaznosti ne bomo dosti opravili, kajti ona je še vedno magnet, ki na ves Balkan vpliva, in še vedno tista zvezda, na katero se ondašnja ljud-stva v razpenjenem valovji političnega morja ozirajo ter se njenemu kažipotu zaupajo.

Francozi so tudi metlo v roke vzeli in po socijalnem polji pometati začeli. Kakor smo včeraj poročali, napravili so anarhisti v Parizu tabor, kjer so sklenili svet deloma poklati, deloma razsuti, ostalo pa požgati; vsaj to se dá iz petrolejskih govorov sklepati, ki so jih ondi imeli. Francoska policija je čuda potrpežljiva, sedaj ji je bilo pa tako čvekanje vendar-le že od sile in je dva teh gadov prijela in pod ključ spravila. Ker se je pa dokazalo, da nista domačina, temveč inostranca, pokazali so jima pot domu. Prvi je Nemece Haupe, imenovan Valdo, rojen Prus, tovariš njegov pa Avstrijec Pachner, od kod, ni znano.

Izvirni dopisi.

Iz Celja, 24. aprila. Zunanja oblika novega zvona za cerkev sv. Jožefa je jako lična. Ima pa 2 podobi: 1. Bridka matra, 2. Sv. obitelj.

Na njem se nadalje berejo imena vseh čč. oo. misijonarjev, ki so prebivali ob času vlivanja zvona pri sv. Jožefu z letno številko MDCCCLXXXIV.

Nadalje sledeč epigram:

Čuj! Sveti Jožef se imenujem zvon,
Vesolne svete cerkve sem patron.
Varuj Vincencijeve nas otroke vedno vse,
Izproš', da Jezus alj Marija nam nebo odpre!

Potem Chronogram:

O sanCte Ioseph! effLagIta nobIs plos atqVe bonos
Confratres In CVnas hVIVs ProVInCIae, eas gVber-
nante sVperIore atqVe. Patre HorVat, IVbILante, et
retribVe proCVrantIt: MaCVr et benefaCtorIBVs!

Sledi še ime zvona: In honorém sancti Joseph fusa sum.

Okrog zvona so iz rastlinskih peresc napravljeni na bronu izbokani venci, v ktere so vpletene mične in dovršene angeljske glavice.

Zvon ima krasen glas A (65 centov tehta z vso opravo vred) in stane blizu 5000 gld.

Domáče novice.

(**Katoliška družba**) napravi prihodnjo nedeljo 27. t. m. v svojih prostorih tombolo s podučnim ogovorom, ki ga bode imel g. A. Puc. Začetek o poli šestih zvečer.

(**Procesija sv. Marka**) imela je danes pri jako obilni vdeležbi od strani ženskega spola vrlo ne-ugodno vreme. Od osme ure zjutraj, ko se je pro-cesija župnija za župnijo v Šenkavži pričela, od ko-der je šla k sv. Petru, kjer je bila pridiga in sv. maša, pa do njenega povrata spet v Šenkavž ob 11. uri, ji je vedno dež nagajal. Sedaj je le samo prav na gosto rosil, kar se h kratki zopet ulije, ka-kor iz škafa, in vendar ni zadrževal vernega ljud-stva od pobožne vdeležbe. Da bi se bilo sprevoda še enkrat toliko ljudi vdeležilo, če bi bilo lepo vreme, je tako izvestno, kakor bi bilo s klinom pri-bito, posebno moškemu spolu bi bilo večje vdeležitve želeti. In vendar je bil kljubu vsemu temu spre-vod tolišen, da je sv. razpelo (britka matra) trnov-ske župnije že pred Šenkavž dospelo, ko so Šen-kavžki s kapiteljnom, čč. oo. frančiškani in bogo-slovci še na šempeterskem mostu stali. Vsekako lepo priznanje, da je bela Ljubljana še vedno zvesto katoliško mesto, ki svoje vero spoštuje.

(**Zadnja slovenska predstava**) v nedeljo 27. aprila je na korist najbolj priljubljenima članoma slovenskega gledališča, gospdč. Matilde Nigrinove in komika g. Petriča, s kterima je v zvezi gospdč. Zvonarjeva. Prva nas je razveseljevala s petjem in vrlim igranjem, kteri se mora v obeh strokah priznati posebni talent, kteri jej, ako se ne odpove odru, zagotavlja sijajno bodočnost, kakoršno je že

dosegla njena sestra Gustika. Kaj nam je pa gosp. Petrič bil v letošnji sezoni, vsaki sam zná, kdor je obiskoval slovenske predstave. Nikdar ni ugovarjal naredbam ravnateljstva in režije, kadarkoli se je po raznih vzrokih rušila edinost med igralci, prihitel je on zadovoljno v pomoč, vzmogel po najrazličnejih svojih ulogah od najmuhaštega pevajočega komika do najresnejše uloge vse letošnje predstave in vsikdar rešil častno svoj nalog. Občudovali smo njegovo marljivost in vstrajnost, povsodi nahajali smo ime Petrič, bodisi pri čitalniških predstavah v Ljubljani ali v Šiški; videli smo ga isto tako pri predstavah v društvu katoliških pomočnikov, pri koncertih in „Sokolovskih večerih“. Tedaj tema dvema na ljubo ki sta dika slovenskemu gledališču, in ker je tudi gospdč. Zvonarjeva — zlasti svojo ulogo grde „eiganke“ v baron „Trenku“ svoj nalog v zadovolj-stvu občinstva reševala, upamo, da se ta večer v vseh prostorih napolni gledališče, ker se poslovi ob jednom režiser g. Kocelj, ki zapusti iz raznih raz-logov za zmerom oder.

(**Uradni list**) pravi, da sta dotična dva članka v predvčerajšnjem „Slov. Narodu“, zaradi kterih je bil zaplenjen, neki zakrivila hudodelstvo razžalenja veličanstva in kalenje javnega miru.

(**O socijalistih**) v Ljubljani se toliko vé pove-dati, da živim klepetcem 14 dni še ne bo gra-diva zmanjkalo. Med ženskim svetom je raztrošena novica, da so hoteli krivo vero učiti, in da jih je zaradi tega policija pod ključ spravila, kakor nekda-j Jurija Kobilo. Zopet drugod pa trdijo, da je že Antikrist v Ljubljani in da sta bila ona dva prva njegova aposteljna.

(**Dunajsk policijsk nadzornik**) se je iz Trsta domu gredé predvčerajšnjim v Ljubljani vstavil in celi dan pomudil. Ljudje so brž sklenili, da je prišel Železnikarja in Tumo iskat in jih na Dunaj s saboj požene. Vsled tega je res včeraj popo-ludne po Ljubljani govorjenje nastalo, da so Želez-nikarja v Gradec odpeljali.

(**Južna železnica**) vpeljala bo s 1. majnikom spomladanski vožnji red, ki je pa znamenit le za lokalno progo Dunaj — Dun. Novomesto. Za Ljub-ljano nam je le toliko opomniti, da bode podnevni naglič št. 3 in 4 od 1. maja naprej od Dunaja pa do Ljubljane vozil le I. in II. razred, od Ljubljane pa do Trsta in zopet nazaj do Ljubljane pa I. II. in III. razred.

(**Razpisana je služba**) učitelja latinščine, grščine in slovenščine na Kočevski državni nižji gimnaziji z nemškim učnim jezikom. Prošnje do konec maja na deželni šolski svet Ljubljanski.

Razne reči.

— Pogreb preč. g. dekana Sporna v Ormoži vršil se je sijajno. Kakor „Slov. Gospodar“ piše, je bilo navzočih blizu 3000 ljudi in 42 duhov-nikov. Mnogo vencev, med njimi od grajščakinje H. Werner, Ptujске čitalnice, kmečkih občin, Sloge, posojilnice, dr. Geršaka, narodnih meščanov, dr. Žiška. Nadgrobnico mu je zapel pevski zbor.

— Slavnoznani česki skladatelj Mi-roslav Smetana, kterega 60letnico je nedavno obhajal ves česki narod, je 23. t. m. zblaznil ter so ga izročili deželni norišnici. — Kakor znano, je Smetana že pred nekaj leti oglušil. Zložil je med drugim slavnoznano opero „Libušo“, s katero je bilo novo česko narodno gledališče odprto.

— Predvčerajšnjem opoludne prinesel je nek služabnik Dunajskemu županu zavitek, in je zopet urno odšel. V zavitku je bilo za 100.000 gold. zlate rente in pismo, ki je župana pooblašče-valo, da naj z denarjem napravi kako vstanovo, kakošno — mu je slobodno. Pridjano je bilo tudi še neko drugo pisanje, ki je imelo na naslovni strani opazko, da se sme še le leta 1890 odpečatiti, ako ne bo pošiljatelj popred kaj družega vkrenil.

— Anarhista Kammererja izročili bodo prihodnji teden vojaški sodniji. Konec obravnave tako Kammererjeve, kakor tudi njegovega tovariša Stellmacherja bo pa še le na jesen. Oba sta se že naveličala trdovratno molčati, s čemur se je iz za-četka posebno Stellmacher odlikoval, ker še imena ni hotel povedati in ne od kod je. Sedaj že rada odgovarjata na stavljena vprašanja, še rajši bi si pa stražnike svoje pridobila, kteri se pa prav nič za nje ne zmenijo, ker se jim je vsako občevanje z jetniki oestro prepovedalo. Kar se tiče duševnih zmožnosti, je Stellmacher strašansko fanatik, Kam-merer pa bolj pokrita „rihta“, malobeseden in naj-rajši le sam s saboj govori o sklepih in naporih anarhistov.

— V Budapeštu zasežen anarhist Scheffler je pripoznal svojo navzočnost pri shodu anarhistov v

Lang-Enzersdorfu, na katerem so sklenili umor Hlubeka in Blöcha. Ravno tista zadruga naročila si je tudi bombo iz Amerike, katero so pa v Trstu zasačili. Kolikor si je preiskovalni sodnik Toth tudi prizadeval, da bi iz Schefflerja spravil, kam in komu je bila bomba namenjena, se mu nikakor ni hotelo posrečiti. Scheffler odločno taji, da mu je o poslani in zaseženi bombi kaj znanega. „Mar li mislite, pravi Scheffler, če bi bila bomba res za nas, da bi ne bili vedeli pota, po katerem bi jo bili izvestno prejeli?“ „No po katerem?“ „Po ravno tistem, po katerem Mostovo „Freiheit“ prejemamo, namreč preko Švice“. Več pa ni hotel spoznati.

— Vojaške kavecije ob priliki ženitev se bodo preosnovala in sicer že leta 1885. Doslej so se kavecije določevale po starosti in po stopinji, na kateri je častnik-ženin ravno bil. Odslej bo merodajna edino le stopinja v častniškem redu. Tako pripoveduje „Armeeblatt“, da bo potreboval v bodoče poročnik, ako se bo hotel poročiti 30.000, nadporočnik 25.000, stotnik in ritmajster po 20.000 gold. Za majorja in podpolkovnika določilo se bo neki 15.000 gold. in za polkovnika in kar je še višjih pa nič. Koliko je resnice na tem, koliko pa pridjanega, pokazala bo bodočnost.

— Najnovejša enciklika sv. očeta o malopridnem delovanju tajnih društev, posebno pa framonov prestavila se je po povelji papeževem v vse imenitnejše evropske jezike. Slovencem jo pri naša „Slovenec“.

Telegrami.

Dunaj, 24. aprila. Bolgarski knez došel je v Ruščuk s svojimi ministri in se še danes v Varso poda, kjer bo cesarjevičovo dvojico pozdravil. Priprave za sprejem so visocega gosta povsem vredne.

Dunaj, 25. aprila. „W. Ztg.“ objavlja popostave gledé zvišanja zgradbenih stroškov pri Arlski železnici, o podržavljenji Franc-Josipove, Rudolfove in Predarlške železnice, postave o lokalnih železnicah Budějovice-Solnov, Fehring-Fürstenfeld, Aš-Rosbach.

Dunaj, 25. aprila. V državnem zboru predlagalo se je podržavljenje Albrechtove železnice. Kopp in drugovi interpelujejo vlado zaradi vprašanja klanja pitancev na Dunaji.

London, 25. aprila. Vlada je predlagala v zbornici poslancev premenitev 3% konsol (nek državni dolg) v 2 $\frac{3}{4}$ % po 102 za 100 ali pa v 2 $\frac{1}{2}$ % po 108 za 100 tripercentnih.

Portsaid, 25. aprila. Požar je pokončal polovico arabske četrti mesta. 4000 ljudi nima kam pod streho. Angleški pomorščaki pomagali so pri gašenju.

Umrli so:

20. aprila. Marija Beve, gostija, 76 let, Sv. Petra cesta št. 8, pljučnica. — Jožef Hauser, železniškega kondukterja sin, 20 mes., Kolodvorske ulice št. 28, jetika. — Marija Kopečnik, tovarniškega čuvaja žena, 42 let, Sv. Florijana ulice št. 12, tifozna pljučnica.

21. aprila. Marija Köstl, poštnega kontrolorja vdova, 62 let, Vodniške ulice št. 4, pljučni edem. — Meta Mohar, dekla, 61 let, Sv. Jakopa trg št. 10, vsled spridenja trebušnih delov.

23. aprila. Alojzija Altmann, knjigovodjeva hči, 2 leta, Parne ulice št. 6, davica. — Marija Grandeli, pekovskega mojstra hči, 5 mes., Stari trg št. 15, driska. — Matevž Kralič, kajzar, 69 let, Črna vas št. 33, pljučnica.

24. aprila. Jožef Polak, pekovski pomočnik, 25 let, Zvonarske ulice št. 9, jetika. — Janez Podbregar, delavčev sin, 2 leti, Sv. Petra cesta št. 69, Bronchitis. — Anton Kos, delavec, 70 let, Kolodvorske ulice št. 33, vsled katara v želodcu.

V bolnišnici:

18. aprila. Aleksander Burtelca, dninar, 18 let, jetika. — Marija Mihele, delavka, 28 let, vsled vnetja trebušne kožice.

19. aprila. Tomaž Keber, dninar, 43 let, kron. pljučna tuberkuloza. — Anton Stojan, sirota, 10 let, jetika. — Marija Sterniša, delavka, 26 let, Pyaemia. — Franca Treven, dekla, 25 let, pljučna tuberkuloza.

20. aprila. Jera Keržič, sirota, 12 let, srčna napaka. — Marka Breznik, delavec, 62 let, pljučnica. — Frane Boršnik, delavčev sin, 20 mes., Erysipelas faciei.

V vojaški bolnišnici:

24. aprila. Janez Jerala, dragonec, 22 let, jetika.

Eksekutivne dražbe.

29. aprila, 3. e. džb. pos. Avgust Kožar iz Prigorice. Ribnica.

30. aprila. 1. e. džb. pos. Franc Zorič iz Kobile, 1335 gl. Krško. — 1. e. džb. pos. Jože Moreli iz Krškega, 570 gl. Krško. — 1. e. džb. pos. Franc Mele iz Cirknice, 950 gl. Logatec. — 1. e. džb. pos. Anton Tomazin iz Straže, 890 gl. Krško. — Relicitaacija Andri Juvaničevega posestva iz Loža. Lož. — 1. e. džb. pos. Tomaž Pajek iz Begunj, 1090 gl. Logatec. — 1. e. džb. Jernej Lampe iz Zgornj. Orehovka, 120 gl. Kostanjevica. — 1. e. džb. Janez Kuhar iz Štajarskega

vrha, 1706 gl. Kostanjevica. — 1. e. džb. Jože Logar iz Cirknice, 745 gl. Logatec. — 1. e. džb. Alojz Ponikvar iz Kostanjevice, 740 gl. Kostanjevica. — 1. e. džb. pos. Matej Kete iz Vipave. Vipava. — 1. e. džb. pos. Janez Pogorelec iz Zamosteca št. 3, Ribnica.

Tuji.

24. aprila.

Pri **Maličt:** Hass, Stern, Nehab, Essinger, Berta, Berger, Frankl in Grimscheidl, kupč. potovalci, z Dunaja. — Baron Karol Mleota, s soprogo, s Češkega. — Henrik pl. Waldheim, e. k. nadinžinir, iz Solnograda. — J. B. Schweinback, zasebnik, iz Solnograda. — Urbančič, grajščak, iz Polh. gradca.

Pri **Stonu:** Sonkop in Schindler, kupč. potovalec, z Dunaja. — Ig. Lukšik, kupč. potovalec, iz Brna. — Josipina Oklavi, zasebnica, iz Regia. — Janez Fedra, e. k. major, iz Trsta. — Karol Kardoš, kupč. potovalec, iz Siofoka.

Pri **Južnem kolodvoru:** Ed. Schuko, iz Moravskega. — Božidar Sittig, iz Radolice. — Emanuel Wetz, gostilničar, s Krškega. — Karol Altmann, iz Ljubljane.

Žitna cena.

Pšenica banaška 1 hlkt. 9 gl. 05 kr., — domača 8 gl. 5 kr. — Rž 5 gl. 60 kr. — Ječmen 4 gl. 60 kr. — Ajda 5 gl. 90 kr. — Proso 5 gl. 75 kr. — Turšica 5 gld. 75 kr. — Oves 2 gl. 95 kr.

Dunajska borza.

24. aprila.

Papirna renta po 100 gld.	79 gl. 90 kr
Sreberna	81 " 10 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	100 " 65 "
Papirna renta, davka prosta	95 " 55 "
Ogerska zlata renta 6%	122 " 60 "
" " 4%	91 " 55 "
" " papirna renta 5%	88 " 45 "
Kreditne akeije	160 gld. 319 " 30 "
Akeije anglo-avstr. banke	200 gld. 118 " — "
" avstr.-ogerske banke	851 " — "
" Ländersbanke	113 " 75 "
" avst.-oger. Lloyd v Trstu	571 " — "
" državne železnice	316 " 60 "
" Tramway-društva velj. 170 gl.	211 " 50 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 124 " — "
4% " " " 1860	500 " 137 " — "
Državne srečke iz l. 1864	100 " 171 " 40 "
" " " 1864	50 " 171 " 25 "
Kreditne srečke	100 " 177 " — "
Ljubljanske srečke	20 " 23 " 50 "
Rudolfove srečke	10 " 19 " 50 "
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	108 " 15 "
" Ferdinandove sev.	107 " — "
5% štajerske zemljišč. odvez. obligac.	104 " 50 "
London	121 " 40 "
Srebro	— " — "
Ces. cekini	5 " 72 "
Francoški napoleond.	9 " 63 $\frac{1}{2}$ "
Nemške marke	59 " 45 "

Št. 210.

Naznanilo.

Zaradi oddaje prizidovanja novih stranišč na šoli v Semiču vršila se bode od strani ces. kr. okr. šolskega sveta Črnomeljskega dne 29. maja 1884 ob 10. uri zjutraj zmanjševalna dražba v Semiču.

Izklicovalna cena za posamezna dela je naslednja:

I. Zidarsko delo, material in vožnja	502 gl. 96 kr.
II. Delo kamnoreza	6 " 59 "
III. Tesarsko delo	525 " 73 "
IV. Mizarsko delo	60 " 20 "
V. Ključavničarsko delo	50 " 44 "
VI. Mazarsko delo	21 " 20 "
VII. Steklarsko delo	17 " 30 "

Skupaj 1184 gl. 42 kr.

Vse delo bode se skupaj le enemu podvzetniku oddalo. Stavbeni načrt, proračun stroškov, cenilni izkaz in dražbeni pogoji leže pri okr. šolskem svetu v Semiču vsakteremu v pregled.

Kdor hoče licitirati, položiti mora 10% gori omenjenega skupnega zneska kot vadij in sicer v gotovem denarju ali v bukvicah hranilnice ali v državnih obligacijah, izračunjene po sedanjih veljavnosti. Sprejemajo se pa tudi pismene ponudbe (ofert), ako dospé zapečatene in poštnine proste v roke ces. kr. okr. šolskega sveta do 10. ure dražbenega dne in ako je priložen določeni vadij s kolekom 50 kr. V ponudbi mora biti krstno ime in priimek, stanovanje in stan ponujalec, kakor tudi najnižja cena s številkami in besedami razločno zapisana, ter mora biti še dostavljeno, da se ponujalec vsem splošnim in posebnim pogojem brez pridržka podvrže. Potrjenje licitacije pridrži si ces. kr. okr. šolski svet v Črnomlju.

C. k. okrajni šolski svet v Črnomlju,
dne 20. aprila 1884.

Zahvala.

Vsem rodbineem, prijateljem in znancem, ki so pokojnemu g.

Jožefu Uršiču,

posestniku na Gočah,

pri njega pogrebem sprejeto dne 21. t. m. s svojo navzočnostjo poslednjo čast skazali, izrekaajo za skazano sočutje srčno zahvalo

žalujoči zapuščeni.

Na Gočah pri Vipavi, 24. aprila 1884.

Imamo jo!!

Po vstrajnih študijah posrečilo se je dr. pl. Bendenu izumiti

pomado za lase,

o kateri se lahko z dobro vestjo reče, da je na svojem mestu. V čisto kratkem času po tej pomadi priraste gosta in krepka brada, kakor tudi lasje; zabranjuje pa tudi izpadanje las. Izumnik je porok za brezporojen uspeh.

(30)

Steklenica velja 2 gld. a. v.

Edina prava se dobi pri izumniku dr. pl. Benden-u v Pragi, Salmove ulice št. 7, kamor je treba denar predposlati.

J. pl. Trnkóczy,

lekar „pri zlatem samorogu“,

priporoča in razpošilja s poštnim povzajem

Marijaceljske kapljice

za želodec,

kterim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvrsten uspeh pri vseh boleznih v želodcu in so neprekosljivo sredstvo zoper: mankanje slasti pri jedi, slab želodec, urák, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavoból, krč v želodcu, bitje srea, zabasanje, gliste, bolezni na vrani, na jetrih in zoper zlato žilo. 1 Steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 gld.

Svarilo! Opozarjamo, da se tiste istinite Marijaceljske kapljice dobivajo samo v lekarni pri „Samorogu“ z vrzav rotoža na Mestnem trgu

v Ljubljani pri J. pl. Trnkóczy-ju. Razpošiljava se le jeden tucat.

Cvet zoper trganje

po dr. Maliču,

je odločno najboljšo zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter žrcih, otekline, otrpnele ude in kite itd., malo časa če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahtal. Zahteva naj se samo „cvetu zoper trganje po dr. Maliču“ z vrzav stojčim znamenjem; 1 stekl. 50 kr.

Zahvala.

Gospodu J. pl. Trnkóczyju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinski bolezn na nogi silno trpeli in razna domača zdravila brezuspešno rabili. Ko je pa bolezen čedalje hujša prihajala in vže več dni niso mogli stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev protinski cvet za 50 kr. ter si ga nemudoma naročim. In res, imel je čudovit uspeh, da so se po kratki rabi tega zdravila oprostili mučnih bolečin. S popolnim prepričanjem priznavam toraj dr. Maličev protinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bolniku v jednaki bolezni priporočam. Vaši blagorodnosti pa izrekam najprisrčnišo zahvalo, vzsem spoštovanjem udani

Franc Jug,

posestnik v Šmarji p. Celji.

Planinski želiščni sirop kranjski,

izboren zoper kašelj, hripavost, vratobol, prsne in pljučne bolečine; 1 stekl. 50 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.

Pomuhljevo (Dorsch)

najboljše vrste, izborna zoper bramore, pljučnico, kožne izpustke in bezgavne otekline. 1 stekl. 60 kr.

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljuje, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Kricistilne kroglice,

e. k. priv.,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se vže tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobólu, otrpnjenih udih, skazenem želodcu, jetrnih in obistnih boleznih, v škatljah á 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se le jeden zavoj.

Izvrstna homeopatična zdravila se pri nas zmirom frišne dobivajo.

Naročila iz dežele izvršit se takoj

v lekarni pri „samorogu“

Jul. pl. Trnkóczy-ja

na mestnem trgu v Ljubljani.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.